

# 0 Puigdemont o eleccions

written by Jaume Marfany | 8 de febrer de 2018

Coronel Pérez de los Cobos: *El 1 de octubre, la ley estaba por encima de la convivencia.*

Gobierno español: *Puigdemont no será nunca presidente de la Generalitat.*

Josep Enric Millo: *Puigdemont no tornarà a ser investit president de la Generalitat. Si l'independentisme vol restablir les coses com estaven abans de l'aplicació del 155, no descartem tornar a aplicar-lo.*

Joan Tardà: *Ara és imprescindible tenir Govern. Si cal, haurem de sacrificar el president Puigdemont.*

Marta Rovira: *La investidura no ha d'implacar conseqüències penals ni efectes judicials negatius per a molts diputats.*

Totes aquestes declaracions ens indiquen molt clarament on som ara mateix. El que el dia 29 de gener al vespre semblava que estava pactat i ben pactat es va desmuntar el mateix dia 30, de manera unilateral, per ERC i en la persona del president del Parlament Roger Torrent. ¿Per què ens trobem en aquesta situació, allunyada del que tots els partits independentistes van expressar durant la campanya electoral i després de les eleccions del 21D?

Potser, només potser, alguns van veure, davant la convocatòria imposada i il·legal de les eleccions del 21D, la gran oportunitat de guanyar-les clarament i d'aplicar les seves pròpies estratègies post 1 d'octubre. El panorama polític semblava donar-los la raó amb un PDeCAT en franca decadència que li augurava uns resultats electorals ben pobres. Potser, només potser, alguns van veure l'oportunitat de crear una aliança d'esquerres que governés el país i es tragués de sobre l'article 155. Una aliança que l'Estat espanyol veuria,

segurament, com un mal menor.

L'aparició, però, de Junts per Catalunya, una candidatura allunyada del PDeCAT i construïda al voltant de la important figura de consens que representava el president Puigdemont, va donar la sorpresa en guanyar les eleccions. Les estratègies d'alguns, potser i només potser, se'n van anar en orris i es van trobar en un context polític que no havien previst.

O potser no... i tot és fruit del nerviosisme i tots plegats necessiten més temps per aclarir-se. Sigui una o l'altra, la realitat és que la situació actual ens porta, únicament, a dues sortides possibles: O Puigdemont o eleccions.

El fet que Puigdemont fes un pas al costat i no fos investit president de la Generalitat representaria el triomf del 155, l'acatament i la submissió al govern d'Espanya i l'inici d'una legislatura autonòmica a l'espera de temps millors per fer realitat la República. Tot això, encara que Puigdemont, com alguns proposen, ostentés alguna mena de càrrec o representació simbòlica des de l'exili.

En un recent article del 28 de gener titulat ["Doble legalitat. Prou ostatges!"](#) apuntava que l'únic camí correcte per a l'independentisme era el d'investir Puigdemont com a president de la Generalitat i que això comportava riscos importants per als nostres polítics. Entre altres coses escrivia:

*A banda del tema repressiu, cal tenir present, però, que el president Puigdemont no serà mai ratificat pel rei com a president de la Generalitat. I aquí és on podria entrar en joc la doble legalitat: govern autonòmic a l'interior amb l'objectiu d'eliminar el 155 i treballar el dia a dia del país, i govern a l'exili de la República. La doble legalitat ens permetria, d'una banda, recuperar l'administració de la Generalitat (i el control dels Mossos) i, alhora, mantenir el conflicte permanentment viu en l'àmbit internacional.*

*Periòdicament, el govern autonòmic mantindria reunions de treball amb el govern a l'exili, augmentat així la tensió i l'evidència de trencament amb l'Estat espanyol.*

El Parlament ha d'investir Carles Puigdemont president de la Generalitat, complint el mandat de més de dos milions de persones i restablint d'aquesta manera i als ulls del món la legalitat arrabassada. A partir d'aquí tots sabem què passarà i serà el moment d'establir, amb imaginació i estratègia, la doble legalitat.

Si el que més preocupa a l'Estat espanyol és que Puigdemont pugui ser investit president de la Generalitat, fins a l'extrem de fer el ridícul en múltiples fronts per tal d'impedir-ho, no tinc el més mínim dubte que el que cal en aquests moments és, precisament, que sigui president. Si Europa, si el món, ha d'intentar solucionar un problema, primer cal que aquest problema existeixi. Fins ara no ha estat així perquè el procés d'independència ha estat mostrat i vist com un problema intern, un problema estrictament espanyol que li toca solucionar a l'Estat. La figura de Puigdemont, revestit de tota la legalitat que li confereixen els vots dels ciutadans i la decisió del Parlament de Catalunya, és el que pot mantenir i ampliar el conflicte Catalunya-Espanya en l'àmbit internacional fins a convertir-lo en un problema que no tindran altre remei que solucionar.

Si el bloc independentista no és capaç d'investir Puigdemont, no hi ha un altre remei que anar a noves eleccions. Malgrat l'inconvenient que representarien, el fet d'obligar al president a fer un pas al costat i investir algú altre que no fos Puigdemont significaria, davant de Catalunya i davant del món, la victòria de les forces antidemocràtiques de l'Estat espanyol. Els resultats podrien ser nefastos. Internacionalment, perdríem la important figura que representa el president a l'exili i tot plegat provocaria un retrocés important en la proclamació efectiva de la nova República.

Si arriba el cas, no ens han de fer cap mena de por unes noves eleccions. Sempre que hem votat, no només hem guanyat, sinó que hem anat augmentat de manera progressiva els partidaris de la independència.

Fins i tot, en el marc d'un es noues eleccions, potser, i només potser, als nostres partits se'ls faria la llum i posarien tots els seus esforços a presentar una llista única i unitària, d'ampli espectre social i polític, que esvaís d'una vegada per totes els partidismes estèrils i servís per a una nova i clara victòria a les urnes de l'independentisme republicà.